

zamansız

engin akyürek

Engin Akyürek, 1981 yılında Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tarih Bölümü'nden mezun oldu. 2004 yılından beri pek çok TV dizisi ve sinema filminde rol alan Engin Akyürek; yayın hayatına başladığı günden beri *Kafasına Göre* dergisinde yazdığı öykülerle de kendini ifade etmeye devam ediyor.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Sessizlik

ZAMANSIZ

Yazan: Engin Akyürek

Çizimler: Nalan Alaca

Editör: Neclâ Feroğlu

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın telif geliri yazar tarafından Türkiye Omurilik Felçlileri Derneği'ne bağışlanacaktır.

1. baskı / Mayıs 2023 / ISBN 978-625-6417-14-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Kapak illüstrasyonu: Başaran Karabulut

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Zamansız

Engin Akyürek

İçindekiler

Zargana İsmail.....	9
Bir Aziz Hikâyesi	17
Bahtiyar Seni Seviyor.....	25
İlim, İrfan.....	33
Bir Umut Saklıydı Yağmurun İçinde	43
Telefondaki Kız	51
Nezaket Hanım.....	59
Bi Dünya Otobüs	69
Evde	77
Zamansız	85
Şipşak Hayri.....	93
Kayıp Gece	101
Karşılaşmalar	109
Sene Doksan Beş.....	117
Pinokyo Olsam	127
Aynı Yüz.....	133
Benim Yüzümden	141
Seni Çok Özledim	151
Macit Bey	159
Benim Adım.....	169

Zargana İsmail

Üşüdü de üşüdü... İsmail, ayaklarına yapışan soğukla yürümeye alışamamıştı... Ankara'nın soğuğu insanı vicdansızca en zayıf yerinden yakalar, bütün vücudu dolaşıp çoğalabileceği yerlerde pusu kurardı.

İsmail'in ayakları hep üşürdü. Zargana suratıyla uyumsuz ufak narin ayakları, bedenini taşımakta zorlanırdı. Liseyi bitirmesine az kalmıştı. Ayakları su koyuvermezse yürüdüğü yolların yerini burslu okuyacağı üniversite koridorları alacaktı...

Nefesiyle içine dolan soğuk hava boğazına yapışmıştı. Soğuğu böğründe değil ayaklarında, nefesini de ayak tabanlarından hissediyordu. Ayakkabısının tabanına atılan dikişler zargana suratıyla uyumluydu uyumlu olmasına da şu vicdansız soğuklarda tabanı kalın bir botu olsaydı ne okul yolu koyardı ne de Ankara'nın soğuğu...

Bir solukta Şu yokuŐu da çıkarsa tek katlı sobalı evlerine varacaktı. YokuŐun en inatçı yerinde eskicilik yapan babasıyla karŐılaŐmıŐtı:

“Eve mi baba?”

“Eve, tut bakalım ucundan.”

İsmail dört tekerli ekmek teknesine el vermiŐ, babasıyla yokuŐu çıkmaya başlamış, kalın tabanlı bir bot görmek umuduyla gözünün ucuyla tahta arabanın gŐsne doğru kaçamak bir bakıŐ atmıŐtı. Babası, bakıŐlarına konan umudu görürse zlrd, görmemesi lazımdı. İsmail, babasıyla göz göze gelmek için gözünü kaçırıp kafasını yokuŐun en dik yerine kilitlemiŐtı. Arabada kap kacak bir de eski bir soba vardı...

“İŐler nasıldı baba?”

“Ne olacak iŐte, hep aynı, kap kacak tel maŐa.”

“Para edecek bir Őey yok yani...”

“Sen bırak Şimdi bunları, dersler nasıl?”

“İyi hem de çok iyi.”

Babasının yüzünde her daim anlamlı bir gülüŐ vardı, Şimdi oğlunun sözüyle gülüŐü tekrardan ısınmış, kalın bıyığının kenarına baĐdaŐ kurup oturmuştu. “Eskici Nizam’ın oğlu doktor olmuŐ” diyeceklerdi, bunu aklında dolandırır durur, hoŐuna gider, kendi kendine gülerdi.

Baba oğul yokuŐu devirmiŐler, evlerinin sokağına girmiŐlerdi. İsmail çelimsiz bedeniyle tahta arabayı itince soğuğu az da olsa unutmuŐtu. Evlerinin bahçesi küçük bir hurdacı dkknına benziyordu. Demir ubuklar, paslanmış eŐyalar, soğuktan büzüşmüş eski kıyafetler...

İsmail tek katlı evlerinin bacasına bakmış, annesinin işten gelip sobayı yakmasını umarak adımlarını hızlandırmıŐtı.

“İsmail, bir el at da Şu sobayı eve taŐıyalım.”

Evin bacası tütüyor, İsmail'in ayak parmakları iyice büzüşüyordu.

"Sobayı kullanacak mıyız?"

"Evdeki soba iyice delindi sığağı tutmuyor artık..."

İsmail, soğuca iliğini kemiğini kaptırmadan öç alırcasına sobayı tek başına evin salonuna getirmişti. Gövdesi delinmiş soba ile botu arasında bir benzerlik kurmuştu, sıcak tutması gereken şeyler deliniyordu, hem de hiç beklemediğin yerden...

Eskici Nizam, soba kurmanın tekniğini oğluna anlatırken, İsmail'in üşümüş ayaklarını fark etmişti:

"Üstünü değıştir. Kir pas olmasın, annen gelir şimdi."

"Sobayı yakarsın di mi baba?"

"Yakarım yakarım."

İsmail ütülü beyaz gömleğini ve ceketini özenle kapının arkasına asmıştı. Üşüyen ayaklarına tek çare, yanan soba ve kalın yünlü bir çoraptı. Elini yüzünü yıkarken içeriden bir sıcaklık geliyordu. Yeni sobanın maşallahı vardı, bütün salonu ısıttığı yetmezmiş gibi sağ olsun diğer odaları da düşünüyordu. Yünlü çoraplarıyla yanan sobanın yanına büzüşüp ders çalışabilir, sobanın çıkardığı sesle usulca uyuyabilirdi.

Babası bahçede soğukla kavga edercesine eski sobayı parçalıyordu. İsmail pencereden babasına bakar gibi olsa da kafasını göstermek istememişti. Eskici Nizam'ın yardıma ihtiyacı olabilirdi. Ayaklarını sobaya iyice yaklaştırmış, büzüşmüş küçülmüştü.

İsmail, gürül gürül yanan sobanın sesini ninni niyetine dinliyordu. Göz kapakları sığaca teslim olurken, kızaran kulakları huzura ermiş bir suratı temsil ediyordu.

"İsmail, İsmail..."

İsmail'in gözkapakları uykunun en harlı yerine geçmek üzereydi.

“İsmail, uyudun mu oğlum?”

İsmail, babası yardım istemesin diye uykusunu ses tellerine yollamıştı:

“ ... ”

“İsmail, oğlum?”

“Baba...”

“Annemi işten alıp pazara gidicem.”

“Tamam baba.”

İsmail, babasının yardım istememesine sevinmiş, olduğu yerde, yerini sağlamlaştırarak sobayı biraz daha kucaklamıştı. Ayakları yeni yeni ısınmış, ayak parmakları görevini hatırlamış, bedeninden rol çalmamaya başlamıştı.

“İsmail, acıkırsan dolapta yemek var, geç kalmayız.”

Gün batmak üzere, karanlık gri gökyüzünü usulca boyamaktaydı. Salı pazarının elde kalan malları, çerçöple karışık domates patates Eskici Nizam’la karısının çekçekli arabasını bekliyordu. Pazara hangi saatte gidildiği önemliydi, güneşin kendini biraz salması, karanlığın salkım saçak duran sebzenin meyvenin üstüne çökmesi gerekiyordu.

Harlı yanan sobanın içi çekilmiş, hızlı yandığı için altta kalan kömürler tutuşmadan kendi heyecanı ile sönmeye başlamıştı. İsmail, koynunda kitabı, karnında kalemi, ayaklarında yün çorabıyla sobanın bir parçası haline gelmişti. Ayakları kıpırdanmaya başlamış, soğuşun habercisi olan dışsal bir uyanışın emareleri ortaya çıkmıştı. Bilirdi bu kıpırdanmayı, hele ki kıpırdanma ayaklarda başlamışsa bütün bedenini ele geçirecek, zargana bedeninin üzerine çökecek ve saatlerce kalkmayı bilmeyecekti.

Gözkapaklarını aralayınca soğuk, yeni bir görme biçimi yaratmış, ağzından çıkan soğuk havayla karışarak evin içini

flulaştırmıştı. Yattığı yerden doğrulup sobanın içine bakıyordu. Kovalı sobalar, iyi yakılmadığında sönmek için fırsat kollayan, soğukla işbirliği yapan bir vicdansıza dönüşebiliyordu... İsmail delik botuyla benzerlik kurmak istese de aklı güröl güröl yanan vicdan sahibi bir sobadaydı... Saate baktı, evdekiler birazdan gelirdi ama İsmail beklese, ayakları beklemezdi. Sobanın dibine saklanmış kömür parçalarını tutuşturmak için gözleriyle bütün odayı taramış kayda değer bir şey bulamamıştı. Defterinden birkaç yaprak yırtıp kömür parçalarının üstüne istiflenen tahta parçalarını yakmaya çalışsa da yakamamıştı. Bahçeye çıkmak, soğukla daha fazla yüz göz olmak istemiyordu. Evin içinde yanıcı madde olmaya gönüllü eşyalara bakıyordu. Dolapları karıştırırken eski bir ceket gözünü kırpıp selam vermişti. Kadife bir ceket, astarı yırtılmış, kendi rengini unutmuş bir halde dolapta yer kaplıyordu. Babasının uzun zamandır giymediği bir ceketti...

Kadife ceketi eline almış, saygı duyar gibi kenarlarından dörde katlayıp sobanın içine atmıştı. Kadife ceket tutuşunca köşelere saklanan kömür parçaları yanan ateşe teslim olmuştu.

İsmail ara verdiği uykusuna sarılmış, harlanmış sobayı yorgan niyetine üstüne örtmüştü. Sobanın içinden gelen sesler, sefere çıkan bir ordunun ayak seslerine benziyordu...

Kapı açılmış ekekli arabayla beraber Eskici Nizam ve karısı eve girmişlerdi. Yüzlerinde gizlenmiş bir tebessüm vardı. Pazar bereketli geçmiş, haftalık mutfak ihtiyaçlarını karşlamışlardı. Eskici Nizam, aldıklarını dolaba yerleştirirken seslenmişti:

“Oğlum hadi uyan, gece uykun gelmez sonra...”

İsmail uyanmak istemese de sıcak karnını acıktırmıştı.

Annesi bütün ses tellerine basarak:

“Ayyy Allah!”

“Ne oldu hanım?”

“Eve hırsız girmiş.”

İsmail olduğu yerde doğrulmuş, hırsız lafını anlamaya çalışmıştı.

“Hırsızzz ya!”

Annenin ağlayan ses tonu şimdi göz pınarlarına oturmuştu.

“Hırsız girmiş eve, kadife ceket yok.”

Kadife ceketini duyunca İsmail iyice doğrulmuştu.

Eskici Nizam ağlayan karısını anlamaya çalışarak:

“Ya ne diyorsun? Ne ceketini, ne hırsızını?”

“Dolaptaki eski kadife ceket yok!”

“Eee yoksa yok, giymiyordum zaten.”

“Ben onun içine biriktirdiğim parayı saklamıştım, yırtık astarına.”

İsmail olduğu yerde küçülmüş, ufalmıştı.

“O parayla İsmail’e bot alacaktım, kesin bilen biri çaldı.”

İsmail olduğu yerde ayaklarına bakarak yere çökmüştü. Ayakları yanıyor, tabanları cehennem ateşiyle harlanıyor, parmak uçlarının sıcaklığı kulaklarını huzursuzca yakıyordu. Ne ceketini yaktığını söyleyebilmişti ne de yırtık botunu... Eve hırsız girmişti, hırsız...

O günden sonra İsmail’in ayakları hiç üşümedi...

Bir Aziz Hikâyesi

Bir süre kuytu köşe bir yerde saklandığını düşünmüştüm. Ortalıkta görünmediği, ayağımın altında dolaşır sırnaşmadığı zamanlarda ön patileriyle kapalı dolap kapaklarını açıp içine saklanırdı. “Aziz, Aziz oğlum neredesin?” desem de sesini çıkarmaz, karanlık bir köşede hırıl hırıl uyurdu. Saatler geçmiş bütün dolaplara saklanabileceği, yaratıcılığıyla her defasında beni delirten zulalarına bile bakmış, zaman geçtikçe endişelenmeye onu kaybetme korkusuyla birleşen içimi cız cız yakan bir hisle karşı karşıya kalmıştım. İçimde cızır damaya başlayan cız cızlar sanki sesime de yanmıştı. “Aziz, Aziz” derken z harfinin boğazımda düğümlemesi bir kaybın ses tellerimdeki karşılığıydı. Dış kapı kilitli, pencereler sıkı sıkıya kapalıydı. Bütün apartmanı dolaşmış, merdiven boşluklarına, depoya bakmış, konu komşuyu bile darlamıştım. Apartmanın bahçesinde dolaşan diğer kedilere de sormuştum. Sokakta her “Aziz, oğlum neredesin?” dedikçe içimin cızları biraz daha çoğalmıştı.

Aziz hayatıma bir yıl önce girmişti. Oturduğum binaya yakın bir sokakta gecenin bir vakti önce sesini duymuş, sonra da bacağıma sürtünmesiyle selamlaşmış, tanışmıştık.

Burnunda yüzünde çizik yoktu, tüylerinin de pırıl pırıl, boynunda çamura bulanmış ince bir tasma olması, onun bir ev kedisi olduğunu gösteriyordu. Belliydi, sokağına atılmış ya da yolunu şaşırıp evden kaçmıştı. Eğilmiş parmak uçlarımla kafasını okşamıştım. Kafasını avuçlarıma sürterken çıkardığı sestem aç olduğunu düşünmüştüm. Göbüşünü avuçlayıp, emanet bir malı taşır gibi ön patileri sallana sallana yürümeye başlamıştık. Hem yürüyor hem de aklıma dolanan soruları cevaplıyordum: "Eve götürmeli miyim, yoksa köşedeki bakkaldan süt alıp karnını doyurup onu orada bırakıp fıymalı mıyım?" Bakkaldan aldığım sütü, kuşlar su içsin diye duvar kenarına konmuş yoğurt kabının içine koymuştum. Önce yoğurt kabına, sonra süte, sonra da bana bakmıştı. Kedilerin, aç olsalar da öyle sütün peşinden koşmadıklarını, kirli yoğurt kabını açlığın önüne koyamayacaklarını daha sonra öğrenecektim. Ufak diliyle bakkaldan aldığım sütü nazlı nazlı yalandan içmiş kafasını kaldırıp tekrardan bana bakmıştı.

O gece onu evime getirmiştim. "Biraz ısınsın da karnını doyursun"la başlayan cümlelerim, "Bir de veterinerine göstereyim"e, en iyi mamalara, renkli kedi yastıkları almaya kadar giden bir süreci başlatacaktı. Kirli yoğurt kabından kafasını kaldırıp bana baktığı an, beraber geçireceğimiz bir yılın özeti gibiydi.

Kaybolduğu gece onu bulma umudumu yitirmiştim. Kediler böyle mi yapardı bilmiyordum. Aziz belki de geldiği gibi gitmesini de bilmişti. Tam yaşını bilemesem de veterinerin söylediğine göre yedi yaşından fazlaydı. Kedi için de-

neyimli, bir insan için okula başlama yaşıydı... Aziz hayat okulunu çoktan bitirmişti.

Bulduğumda boynundaki tasmada Aziz yazıyordu. Başka bir isim verme gereği duymamıştım. Zaten Aziz dışında ona nasıl seslenirseniz seslenin yüzünüze bakmazdı. Onu tanıdıkça başka bir ismin ona yakışmayacağını hemen anlayacaktım. O bir "Aziz" di...

Ertesi gün uykusuz bir halde yakın arkadaşlarıma durumu anlatmış, onu bulabilmenin yollarını aramıştım. Kedi dünyasını bilen arkadaşlarım hemen Aziz'in fotoğraflarını sosyal medyada, kedilerle ilgili sayfalarda paylaşmışlardı. Durumun yabancı olsam da en azından Aziz'i bulma umudu anlık da olsa iyi gelmişti. Bir hafta sonra Azizin yokluğunu iyice hissetmeye başlamıştım. Mama kabını, uyku yastıklarını, koltuğa yapışmış tekir tüylerini gördükçe gözlerim doluyor, onunla geçirdiğim bir yıl içinde ne kadar mutlu olduğumu hissediyordum.

Kayboluşunun ikinci haftası bilmediğim bir telefon numarası ısrarla arıyor, toplantıda olduğum için aramaları açamıyor, açamadıkça da merakım içimi yiyordu. Kayıtlı olmayan bir numaraydı ve Aziz'le ilgili olabilirdi. Sessize aldığım telefon masada sanki cıyak cıyak bağırıyordu... Dayanamamış telefonu kaptığım gibi ufak bir özür selamıyla dışarı çıkmış, telefonu açmıştım.

"Alo..."

On beş cevapsız arama sonrası açacağımı düşünmediği için karşı tarafın cümlesi bir süre sessizliğe takılı kalmıştı.

"Merhaba..."

"Merhaba..."

"Ben Leyla, rahatsız ediyorum kusura bakmayın ama biraz heyecanlanmış olabilirim."

“Buyurun, dinliyorum sizi.”

“Kedi kayıp ilanınızı gördüm de...”

Kedi lafını duyunca, günlerdir boğazımda düğümlenen, giderek yer eden kirli havayı bir anda salmışım. Aziz’i bulduğunu düşündüğüm kadife sesli kıza nefesimle sarılmışım.

“Oh şükür, buldunuz mu?”

Soruma hemen cevap vermemiş sanki o da bir süredir boğazında tuttuğu nefesi salmak istemişti.

“Şöyle anlatayım size, kayıp ilanı verdiğiniz kedi benim kedim.”

“Aziz mi?”

“Evet Aziz, ismini bile değiştirmemişsiniz, bir yıl önce kaybolmuştu.”

İki kaybeden olarak, Aziz’in yokluğu üzerine başlayan bu telefon konuşması ufak meraklarla sosyal medya takipleşmelerine, mesajlaşmalara, buluşup çay kahve içmelere giden bir süreci başlatmıştı. Ortak bir konumuz vardı, o da Aziz... Birbirimizi gördükçe Aziz’i görmüş kadar mutlu oluyor, Aziz’le ilgili anıları mızı birbirimize anlatarak kaybımızı hafifletiyorduk. Aziz’i aradan çekip alsanız bir sohbet konusu olur muydu birbirimize değen cümlelerimiz bir masa başına oturur muydu bilmiyorum. Leyla da bir gece vakti onu evine yakın bir yerde bulup evine getirmişti. Aziz yazan tasmaı, ışıl ışıl duran tekir tüyleriyle hayatımıza girişı de çıkışı da aynıydı.

Aziz, bütün kapılar pencereler kapalıyken bir yılın sonunda evden çıkıp gitmiş sanki ikimize de birer yıllık bir süre vermişti.

Sohbetlerimiz derinleşiyor, derinleştikçe cümlelerimizin arkasına saklanan yüzlerimiz ortaya çıkıyordu. Aziz gelmiş iki insanı yakınlaştıırıp gitmişti sanki...

Üç ay boyunca her gün telefonda konuşmuş, hafta sonları buluşup çay, kahve içip Aziz'le başlayan cümlelerimizi kendimize çevirmiştik. İkimiz de biliyorduk, Aziz'i çekip alsak çay içtiğimiz masa yerçekimine yenik düşecek, altımızdaki sandalye boşlukta kaybolup gidecekti.

Altı ay geçmişti. Telefon konuşmalarımız haftada bire, çay sohbetleri on beş günlük zaman dilimine yayılmıştı. Sevgili de değildik tam olarak arkadaş da; sanki nereye düşeceğine zamanın karar vereceği bir ilişkimiz vardı. Sevgili olmak için belki de daha fazla tutkuya kalp çarpıntısına ve meraka ihtiyacımız vardı. Arkadaş olarak kalmaya çalışmak da tatsız tutsuz sohbetlerin başlangıcını yaratmıştı. İkimizde ince bir köprünün üzerinde çay içiyor gibiydik nereye düşeceğimize zaman karar verecekti.

Bir yılın sonunda sevgili olmak ile arkadaş olmak arasında gelip giden ilişkimiz yorucu bir hal almaya başlamıştı. Ortada ufak ama büyümeye başlayan bir yara vardı o da sıradanlığa esir olup heyecansız bir ilişki yaratıyordu. Ne zaman arkadaş olmaya karar versek âşık çiftler gibi birbirimizi özlüyorduk. Sevgili olma yoluna girsek konuşmalarımız paylaşımlarımız samimiyetsiz bir hal alıyor iki yabancı gibi oluyorduk. Bu durum ikimiz için de yorucu olmaya başlamıştı. Karar vermiştim, sevgili olmak ile arkadaşlık arasına sıkışıp kalmış, kaldığı yerleri kanatmış bu ilişkiyi bitirecektim...

Buluşmayı sevdiğimiz kafede çaylarımızı içiyorduk. Sessizliğin içinde duruma uygun cümleleri bulmaya çalışıyor, kırmadan dökmeden en hasarsız cümleleri kafamda bir metin haline getirmeye çalışıyordum. İkimizin de kafası çay bardaklarındaydı...

Sessizliği o bozmuştu.

“Seninle bir yıldır tanışıyoruz...”

“Vay be, bir yıl oldu demek.”

Samimiyetsiz bir cümle kurmuştum durumun farkında değilmişim gibi. Tanışalı bir yıl yirmi beş gün olmuştu. Aziz gideli de bir yıl otuz beş gün...

Kurduğum samimiyetsiz cümleye samimi bir gülüşle karşılık vermişti.

“Evet, bir yıl oldu... Seninle güzel zamanlarım da oldu kırıldığım anlar da...”

Tebessümle başlayan cümlesi dramatik bir yere doğru gidiyordu:

“Bilmiyorum, sen ne düşünüyorsun?”

Aslında ne demek istediğini anlamış, adı konmamış ilişkinin ayrılık konuşmasını ondan dinlemek isteyerek üzerimdeki yükü ona atmıştım. Bakışlarımda anlamsız bir ifade vardı:

“Anlamadım, ne demek istiyorsun?”

“İkimiz de çok yorulduk artık görüşmeyelim bence...”

Çay bardağının yanında duran cep telefonum çalmaya başlamıştı. Leyla'nın yüzünde cevap bekleyen bir ifade vardı.

“Haklısın ikimiz de yorulduk...”

“Yani sen de kabul ediyor musun, görüşmemeyi?”

“Haklısın, ikimiz de yorulduk...”

Telefon masada titreşmeye devam ediyordu.

“Şu telefonu aç istersen, acil olabilir.”

Ayrılık konuşmasının yükünü ve sorumluluğunu paylaş-tırmak istiyordu. Sorduğu soruyla sıkışıp kalmış, masadaki telefona kurtarıcım gibi sarılmıştım.

“Alo.”

“Merhaba, ben Nehir Yılmaz. Kusura bakmayın rahatsız ediyorum ama bir sene önce paylaştığınız kedi kayıp ilanını gördüm de...”

Fotograf: Tamer Yılmaz

Engin Akyürek'in ikinci öykü kitabı *Zamansız*, tam da kimsenin zamanının olmadığı zamanlara inat karşımızda. Zamansız olan ne varsa hissettiğimiz, bu kitapta ustaca anlatılmış ve okurların yüreğine girmeyi bekliyor; ilk aşkın heyecanı, önyargılara kurban edilmeyen dostluklar, ölümsüz aşkın en güzeli, patilerin ve tüylerin huzuru, en pürüzsüz karşılaşmalar, dost sohbetlerinin yumuşaklığı, teknolojinin bile aramıza giremediği zamansızlıklar ve daha niceleri...

İnsanlar öpüşürken neden gözlerini kapatıyorlardı? Karanlığın içinde yeni bir dünya keşfetmek için miydi acaba? Atalarımız belki de kendi mahremlerini yaratmanın formülünü yıllar önce bulmuştu...

Tanışalı bir saat on üç dakika olmuştu. Nereden mi biliyorum? Zamanı düşünmeden her şeyimle orada olduğum bir an yaşamamıştım da ondan.

Hissettiklerimi sindirmem için telefonun ekranına bakma ihtiyacı duymuştum. Âşık mı oluyordum, yoksa yeni tanıştığım birinin bilinmezliği beni bir yolculuğa mı davet ediyordu?

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6417-14-4

9 786256 417144

**Doğan
Kitap**